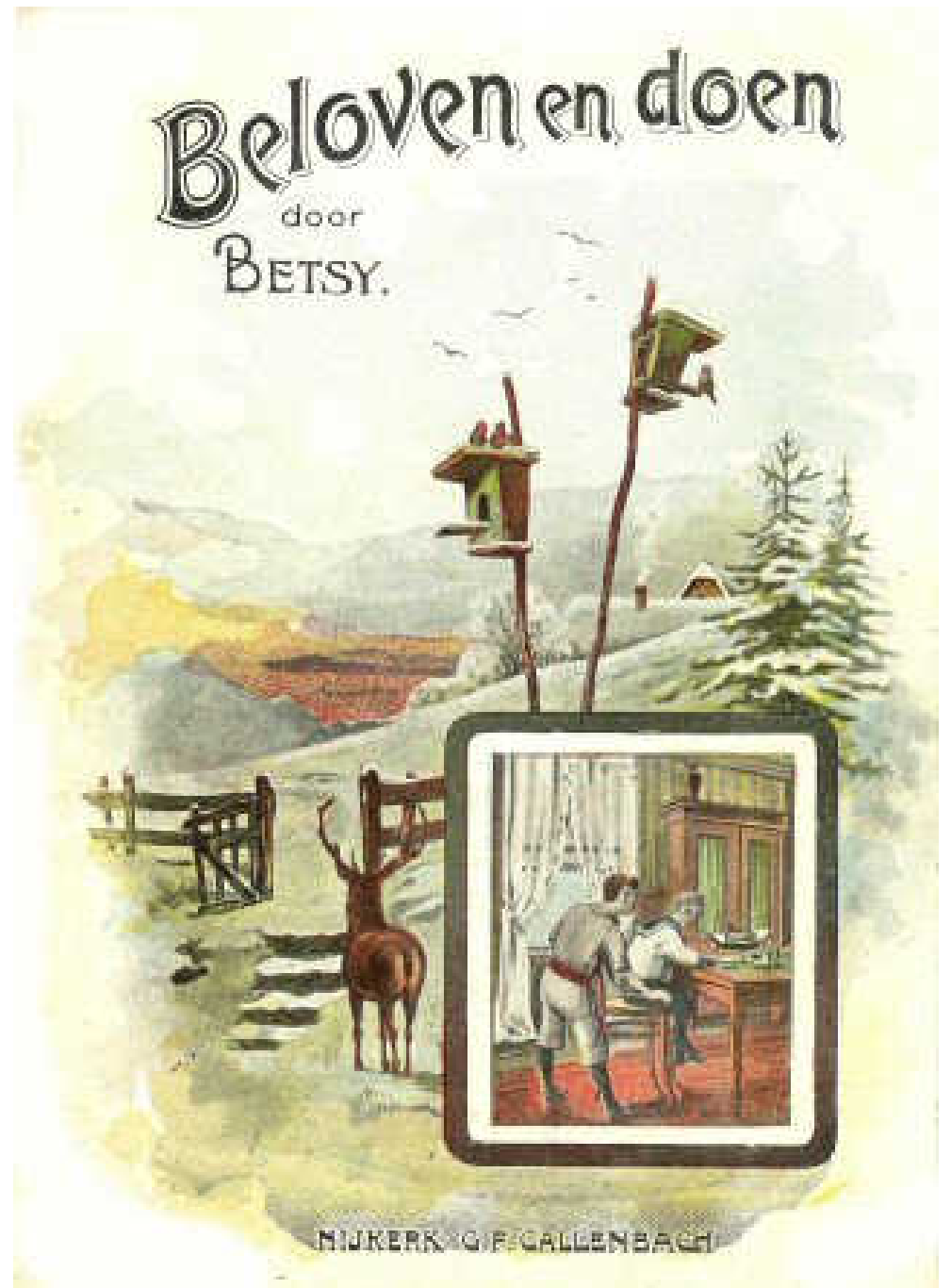

Beloven en doen

door
BETSY.

NIJKERK & F. CALLENBACH

Beloven en doen

door
BETSY.

NIJKERK G.F. CALLENBACH

BELOVEN EN DOEN.

DOOR

B E T S Y.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

BELOVEN EN DOEN.

DOOR

B E T S Y.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

Vóór het feest.

„Ziezoo, dat 's gedaan!” zei Jan, terwijl hij, welvoldaan, een dikke punt achter, en een vlugge krul onder den laatsten zin van zijn opstel zette. „Ga je nu mee nog een potje knikkeren, Huug?”

„Nee, nog niet,” klonk het afgetrokken over de tafel, waaraan de beide broers hun schoolwerk hadden zitten maken.

Jan keek op van zijn zeiltje, waarin hij bezig was zijn boeken en schriften te pakken, en vroeg verwonderd: „Waarom niet?”

„Daarom niet. Ik ben nog niet klaar.”

„Nog niet klaar? En dat was je al vóór mij!”

„O ja, met m'n werk voor school.”

„Wat heb je dan nog meer te doen? Heb je strafwerk?”

„Bèn-je?”

„Wat dan?”

„Och niks. Wees nou maar stil.”

„Niks! En je zit te schrijven.”

„Och, stil dan toch! Je maakt me in de war.”

„Zeg dan ook wat je uitvoert!” riep Jan ongeduldig.

„Nee,” riep Huug terug, „dat mag je nog niet weten;” een antwoord, juist geschikt om een nieuwsgierig mensch nog nieuwsgieriger te maken. Op Jan had het althans die uitwerking, en een volgend oogenblik hing hij met vorschende oogen over den schouder van zijn broer.

Vóór het feest.

„Ziezoo, dat 's gedaan!” zei Jan, terwijl hij, welvoldaan, een dikke punt achter, en een vlugge krul onder den laatsten zin van zijn opstel zette. „Ga je nu mee nog een potje knikkeren, Huug?”

„Nee, nog niet,” klonk het afgetrokken over de tafel, waaraan de beide broers hun schoolwerk hadden zitten maken.

Jan keek op van zijn zeiltje, waarin hij bezig was zijn boeken en schriften te pakken, en vroeg verwonderd: „Waarom niet?”

„Daarom niet. Ik ben nog niet klaar.”

„Nog niet klaar? En dat was je al vóór mij!”

„O ja, met m'n werk voor school.”

„Wat heb je dan nog meer te doen? Heb je strafwerk?”

„Bèn-je?”

„Wat dan?”

„Och niks. Wees nou maar stil.”

„Niks! En je zit te schrijven.”

„Och, stil dan toch! Je maakt me in de war.”

„Zeg dan ook wat je uitvoert!” riep Jan ongeduldig.

„Nee,” riep Huug terug, „dat mag je nog niet weten;” een antwoord, juist geschikt om een nieuwsgierig mensch nog nieuwsgieriger te maken. Op Jan had het althans die uitwerking, en een volgend oogenblik hing hij met vorschende oogen over den schouder van zijn broer.

Maar deze spreidde gezwind zijn handen uit over het geheimzinnige blaadje, dat vóór hem lag, en plaagde: „Dat 's mis!”

„Flauwerik!” bromde Jan. Maar toen hij zijn boel opgeruimd had en de kamer wilde uitgaan, riep Huug: „Nou, kom dan maar hier, dan zal ik 't je zeggen. Maar niet aan Pa vertellen, hoor! Ik maak een vers.”

„Een vers? Voor Pa's verjaardag?”

„Ja, natuurlijk. Waar anders voor?”

„Kom, jongen; dat kan je toch niet.”

„Kan ik het niet? Dat zul je eens zien.”

„Vraag aan Wim van hiernaast, die heeft een heel boek met van die verzen. Hij zal het je wel willen leenen. Dan heb je in eens een goed.”

„Ikke niet. Eigen werk is veel aardiger.”

„Kom, je brengt er zelf toch niks van terecht.”

„Misschien meer dan je denkt. Ik heb al zes goeie regels. Hoor maar.”

Jan zette zich tot luisteren, met geen al te groote verwachtingen, en Huug las:

*„Lieve Pa, 'k ben zoo verblijd,
Dat gij heden jarig zijt.
Want uw jaardag is een feest,
En voor mij wel 't allermeeest . . .”*

„Dàt 's een leugen!” viel Jan met verontwaardiging in. „Dàt mag je niet zetten, hoor! Pa's jaardag is voor mij geen zier minder een feest dan voor jou!”

„Nou ja, zoo bedoel ik het ook niet. 't Is maar voor 't rijmen. Ik wist geen ander goed woord, dat rijmt op *feest*.”

„Dat 's ook wat moois, om een leugen te zetten voor 't rijmen! Dan rijmde ik maar liever *niet*. Maar er zijn toch nog wel meer woorden, die op *feest* uitgaan.”

„Ja, maar geen een, dat ik gebruiken kan.”

„Je hebt nog: „leest, vreest, beest. . .”

Maar deze spreidde gezwind zijn handen uit over het geheimzinnige blaadje, dat vóór hem lag, en plaagde: „Dat 's mis!”

„Flauwerik!” bromde Jan. Maar toen hij zijn boel opgeruimd had en de kamer wilde uitgaan, riep Huug: „Nou, kom dan maar hier, dan zal ik 't je zeggen. Maar niet aan Pa vertellen, hoor! Ik maak een vers.”

„Een vers? Voor Pa's verjaardag?”

„Ja, natuurlijk. Waar anders voor?”

„Kom, jongen; dat kan je toch niet.”

„Kan ik het niet? Dat zul je eens zien.”

„Vraag aan Wim van hiernaast, die heeft een heel boek met van die verzen. Hij zal het je wel willen leenen. Dan heb je in eens een goed.”

„Ikke niet. Eigen werk is veel aardiger.”

„Kom, je brengt er zelf toch niks van terecht.”

„Misschien meer dan je denkt. Ik heb al zes goeie regels. Hoor maar.”

Jan zette zich tot luisteren, met geen al te groote verwachtingen, en Huug las:

*„Lieve Pa, 'k ben zoo verblijd,
Dat gij heden jarig zijt.
Want uw jaardag is een feest,
En voor mij wel 't allermeeest . . .”*

„Dàt 's een leugen!” viel Jan met verontwaardiging in. „Dàt mag je niet zetten, hoor! Pa's jaardag is voor mij geen zier minder een feest dan voor jou!”

„Nou ja, zoo bedoel ik het ook niet. 't Is maar voor 't rijmen. Ik wist geen ander goed woord, dat rijmt op *feest*.”

„Dat 's ook wat moois, om een leugen te zetten voor 't rijmen! Dan rijmde ik maar liever *niet*. Maar er zijn toch nog wel meer woorden, die op *feest* uitgaan.”

„Ja, maar geen een, dat ik gebruiken kan.”

„Je hebt nog: „leest, vreest, beest. . .”

„Die deugen hier niet.”

„Geweest, geest, geneest; en dan nog...”

„Stil 's even! *Geest*, dat gaat misschien. *Want uw jaardag is een feest, Daarom ben ik verheugd van geest.*”

„Hè, hoe leelijk!”

„Ja, dat vind ik ook. — *Want uw jaardag is een feest.... Ik vier hem dus verheugd van geest.* Dat's beter, he?

„Ja-a, zoo kàn het.”

„'k Zal er het begin nog eens bij lezen, dan kan je beter oordeelen:

*Lieve Pa, 'k ben zoo verblijd,
Dat gij heden jarig zijt.
Want uw jaardag is een feest,
Ik vier hem dus verheugd van geest.*

Ja, zóó klinkt die regel wel goed. Gauw opschrijven, eer ik 'm kwijt ben. 'k *Vier-hem-dus-ver-heugd-van-geest*. Zoo. Daar vallen de volgende ook goed op:

*„Want geloof mij, VADERLIEF,
O, ik heb u toch zoo lief.”*

„Die eindigen allebei op *lief*,” merkte Jan aan.

„Wat zou dat? Als ze maar rijmen.”

„Dat kan je geen rijmen noemen, twee eendere woorden,” vond Jan. „*Lief* en *brief*, b.v. dat rijmt; maar *lief* en *lief*. . . dat 's precies hetzelfde.”

„'t *Zijn* geen eendere woorden,” bracht Huug er tegen in. „'t Een is *Vaderlief*, en 't andere alleen maar *lief*. Dat is toch niet hetzelfde?”

Dit moest Jan toestemmen; maar hij bleef het geval niettemin erg bedenkelijk vinden, en raadde: „Ik zou er tóch maar liever wat anders voor verzinnen.”

„Kom, neen, dát laat ik staan,” zei Huug, „anders kom ik niet klaar. Zoo nauw zal Pa niet kijken voor een eerste vers.”

„Die deugen hier niet.”

„Geweest, geest, geneest; en dan nog...”

„Stil 's even! *Geest*, dat gaat misschien. *Want uw jaardag is een feest, Daarom ben ik verheugd van geest.*”

„Hè, hoe leelijk!”

„Ja, dat vind ik ook. — *Want uw jaardag is een feest.... Ik vier hem dus verheugd van geest.* Dat's beter, he?

„Ja-a, zoo kàn het.”

„'k Zal er het begin nog eens bij lezen, dan kan je beter oordeelen:

*Lieve Pa, 'k ben zoo verblijd,
Dat gij heden jarig zijt.
Want uw jaardag is een feest,
Ik vier hem dus verheugd van geest.*

Ja, zóó klinkt die regel wel goed. Gauw opschrijven, eer ik 'm kwijt ben. 'k *Vier-hem-dus-ver-heugd-van-geest*. Zoo. Daar vallen de volgende ook goed op:

*„Want geloof mij, VADERLIEF,
O, ik heb u toch zoo lief.”*

„Die eindigen allebei op *lief*,” merkte Jan aan.

„Wat zou dat? Als ze maar rijmen.”

„Dat kan je geen rijmen noemen, twee eendere woorden,” vond Jan. „*Lief* en *brief*, b.v. dat rijmt; maar *lief* en *lief*. . . dat 's precies hetzelfde.”

„'t *Zijn* geen eendere woorden,” bracht Huug er tegen in. „'t Een is *Vaderlief*, en 't andere alleen maar *lief*. Dat is toch niet hetzelfde?”

Dit moest Jan toestemmen; maar hij bleef het geval niettemin erg bedenkelijk vinden, en raadde: „Ik zou er tóch maar liever wat anders voor verzinnen.”

„Kom, neen, dát laat ik staan,” zei Huug, „anders kom ik niet klaar. Zoo nauw zal Pa niet kijken voor een eerste vers.”

„Je bent het dichtertje wèl!” lachte Jan.
„Goed, hoor. Bemoei jij je nou verder maar met je eigen,” zei Huug geraakt. „Uitlachen is makkelijk genoeg. Probeer eens of jij het mooier kan!”

„Nee,” schudde Jan, „ik breng m'n wensch maar in proza. Dan kom ik niet in de verzoeking om leugentjes op te dissen voor het rijmen,” kwam er ondeugend achteraan.

„Zeg maar liever dat het je te veel moeite is, òf dat je 't niet kan,” zei Huug vinnig.

„Ook mogelijk,” gaf Jan toe. „Kom, ik ga nog een poosje naar Wim. — Wil ik het boek voor je vragen?”

„Nee, dank je; niet noodig!”

„Nou, dicht dan plezierig!”

En weg was Jan. Huug hoorde hem eenige oogenblikken later bij Wim in den tuin pret maken. Maar hij stopte zijn vingers in zijn ooren, en bleef met loffelijken ijver over zijn kladje gebogen, tot, na veel denken, schrijven en doorhalen, het dichtstuk eindelijk kant en klaar voor hem lag, twaalf regels lang.

Hij was er zelf tamelijk tevreden over, en ging het in het net schrijven op een mooi velletje. Hij kreeg het er keurig op, zonder zich één keertje te verschrijven. Toen maakte hij er een rolletje van, met een sigarenlintje dichtgebonden, en bergde het in zijn kastje tot den volgenden morgen, den dag van het feest. Pa zou het zeker erg aardig vinden, als hij met een eigen-gemaakt vers kwam. 't Was nog wel geen meesterstuk, maar hij was ook pas elf. Jan had er heelemaal geen, en die was nog wel een jaar ouder dan hij.

„Je bent het dichtertje wèl!” lachte Jan.

„Goed, hoor. Bemoei jij je nou verder maar met je eigen,” zei Huug geraakt. „Uitlachen is makkelijk genoeg. Probeer eens of jij het mooier kan!”

„Nee,” schudde Jan, „ik breng m'n wensch maar in proza. Dan kom ik niet in de verzoeking om leugentjes op te dissen voor het rijmen,” kwam er ondeugend achteraan.

„Zeg maar liever dat het je te veel moeite is, òf dat je 't niet kan,” zei Huug vinnig.

„Ook mogelijk,” gaf Jan toe. „Kom, ik ga nog een poosje naar Wim. — Wil ik het boek voor je vragen?”

„Nee, dank je; niet noodig!”

„Nou, dicht dan plezierig!”

En weg was Jan. Huug hoorde hem eenige oogenblikken later bij Wim in den tuin pret maken. Maar hij stopte zijn vingers in zijn ooren, en bleef met loffelijken ijver over zijn kladje gebogen, tot, na veel denken, schrijven en doorhalen, het dichtstuk eindelijk kant en klaar voor hem lag, twaalf regels lang.

Hij was er zelf tamelijk tevreden over, en ging het in het net schrijven op een mooi velletje. Hij kreeg het er keurig op, zonder zich één keertje te verschrijven. Toen maakte hij er een rolletje van, met een sigarenlintje dichtgebonden, en bergde het in zijn kastje tot den volgenden morgen, den dag van het feest. Pa zou het zeker erg aardig vinden, als hij met een eigen-gemaakt vers kwam. 't Was nog wel geen meesterstuk, maar hij was ook pas elf. Jan had er heelemaal geen, en die was nog wel een jaar ouder dan hij.

Op het feest.

't Was nog vroeg den volgenden ochtend, toen de broers uit hun bed sprongen, want ze moesten lang vóór vader beneden zijn.

„Jongens,” had Moe den vorigen avond gezegd, „morgen vroeg op, hoor! Jullie moeten eens goed wat bloemen plukken voor de vazen; en dan veel groen voor Pa's stoel. We hadden een maand of drie terug niet gedacht dat we dien dag ooit weer vieren zouden, hé, toen Pa zoo ziek lag. Daarom moeten we 't nu eens echt feestelijk maken. En als Pa dan binnen komt zullen we hem toezingen: *Dat 's Heeren zegen op U daal'*, bij het orgel. Wat zeggen jullie daarvan?”

„Hè ja!” hadden de jongens toen om 't hardst geroepen; en Huug had er stilletjes bij gedacht: Gelukkig dat ik net een vers heb gemaakt. Maar hij had niets gezegd, want Moe mocht het ook niet vooruit weten.

En nu gingen ze 't plan uitvoeren. Gewapend met een flinke hengelmand, die ze uit de schuur hadden gehaald, stapten ze den tuin in. 't Was er heerlijk, zoo in de vroegte. De vogels, nóg vlugger dan zij, gaven al concert in de boomen, onder een helderen hemel, die een schoonen dag beloofde; en de bloemen, nat nog van dauw, geurden en schitterden in de morgenzon.

Maar de jongens hadden oor noch oog voor al dat mooie. Gauw een hoop bloemen plukken, zonder dat de jarige vader het merkte, dat was, wat thans al hun aandacht vorderde en hoofd en handen in beslag hield tot de mand geheel was gevuld.

Ze vonden Moe al in de huiskamer, toen ze met den frisschen, geurenden voorraad kwamen aandragen. Moeder gaf hun een pluimpje, dat ze zich zoo flink gekweten hadden van de hun opgedragen taak, en door haar rappe handen waren weldra drie vazen van

Op het feest.

't Was nog vroeg den volgenden ochtend, toen de broers uit hun bed sprongen, want ze moesten lang vóór vader beneden zijn.

„Jongens,” had Moe den vorigen avond gezegd, „morgen vroeg op, hoor! Jullie moeten eens goed wat bloemen plukken voor de vazen; en dan veel groen voor Pa's stoel. We hadden een maand of drie terug niet gedacht dat we dien dag ooit weer vieren zouden, hé, toen Pa zoo ziek lag. Daarom moeten we 't nu eens echt feestelijk maken. En als Pa dan binnen komt zullen we hem toezingen: *Dat 's Heeren zegen op U daal'*, bij het orgel. Wat zeggen jullie daarvan?”

„Hè ja!” hadden de jongens toen om 't hardst geroepen; en Huug had er stilletjes bij gedacht: Gelukkig dat ik net een vers heb gemaakt. Maar hij had niets gezegd, want Moe mocht het ook niet vooruit weten.

En nu gingen ze 't plan uitvoeren. Gewapend met een flinke hengelmand, die ze uit de schuur hadden gehaald, stapten ze den tuin in. 't Was er heerlijk, zoo in de vroegte. De vogels, nóg vlugger dan zij, gaven al concert in de boomen, onder een helderen hemel, die een schoonen dag beloofde; en de bloemen, nat nog van dauw, geurden en schitterden in de morgenzon.

Maar de jongens hadden oor noch oog voor al dat mooie. Gauw een hoop bloemen plukken, zonder dat de jarige vader het merkte, dat was, wat thans al hun aandacht vorderde en hoofd en handen in beslag hield tot de mand geheel was gevuld.

Ze vonden Moe al in de huiskamer, toen ze met den frisschen, geurenden voorraad kwamen aandragen. Moeder gaf hun een pluimpje, dat ze zich zoo flink gekweten hadden van de hun opgedragen taak, en door haar rappe handen waren weldra drie vazen van

mooie ruikers voorzien, waarvan er een midden op de ontbijttafel en twee op den schoorsteen moesten prijken. Met vereende krachten werd daarop vaders leunstoel versierd, een takje aan het oor van zijn theekopje gebonden, een krans van losse bloemen rond zijn bordje geschikt, de cadeautjes klaar gelegd, — Jan had een sigarenkoker, en Huug een aschbakje gekocht uit hun eigen spaarpot, — en toen het alles in orde was, ging Huug zijn rolletje halen, en legde dat, als de kroon op het werk, met een glans van zelfvoldoening, midden op Pa's bord.

„Wat heb je daar, Huug?” vroeg Moe nieuwsgierig.

„Een v . . . .”

„Houd je mond!” viel Huug zijn voorbarigen broer in de rede; en naar Moe toegaande, fluisterde hij geheimzinnig: „Ik heb een vers gemaakt voor Pa.”

„Maar jongen! Wat aardig!” zei Moe met een lachend gezicht. Toen, luisterend haar vinger opheffend: „Stil 's! Ik geloof dat ik wat hoor.”

„Ja, daar komt Pa!” riep Jan gejaagd.

En moeder, op denzelfden toon: „Gauw, hier, jongens!” En maar net zat zij voor het opengeslagen orgel, met aan iederen kant een zoon, toen de deur openging en de jubilaris binnentrad.

„Dat 's Heeren zegen op U daal',
Zijn gunst in Christus U bestraal';
Hij schiep 't heelal, Zijn Naam ter eer,
Looft, looft nu aller heeren Heer!”

klonk het jubelend hem tegen, uit drie verheugde monden, op de tonen der muziek. En vader, verrast, en zichtbaar getroffen, door het onverwachte er van, bleef glimlachend staan, tot de zegenwensch uitgezongen was.

Toen stormden zijn jongens op hem los, met een luidruchtig: „Pa, ik feliciteer u!” *Moeders* wenschen waren hem bij het ontwaken al geworden; en wat *hun* korte gelukwensch inhield, — och, dat moest Pa maar begrijpen uit de stevige omhelzing, die er mee gepaard

mooie ruikers voorzien, waarvan er een midden op de ontbijttafel en twee op den schoorsteen moesten prijken. Met vereende krachten werd daarop vaders leunstoel versierd, een takje aan het oor van zijn theekopje gebonden, een krans van losse bloemen rond zijn bordje geschikt, de cadeautjes klaar gelegd, — Jan had een sigarenkoker, en Huug een aschbakje gekocht uit hun eigen spaarpot, — en toen het alles in orde was, ging Huug zijn rolletje halen, en legde dat, als de kroon op het werk, met een glans van zelfvoldoening, midden op Pa's bord.

„Wat heb je daar, Huug?” vroeg Moe nieuwsgierig.

„Een v . . . .”

„Houd je mond!” viel Huug zijn voorbarigen broer in de rede; en naar Moe toegaande, fluisterde hij geheimzinnig: „Ik heb een vers gemaakt voor Pa.”

„Maar jongen! Wat aardig!” zei Moe met een lachend gezicht. Toen, luisterend haar vinger opheffend: „Stil 's! Ik geloof dat ik wat hoor.”

„Ja, daar komt Pa!” riep Jan gejaagd.

En moeder, op denzelfden toon: „Gauw, hier, jongens!” En maar net zat zij voor het opengeslagen orgel, met aan iederen kant een zoon, toen de deur openging en de jubilaris binnentrad.

„Dat 's Heeren zegen op U daal',
Zijn gunst in Christus U bestraal';
Hij schiep 't heelal, Zijn Naam ter eer,
Looft, looft nu aller heeren Heer!”

klonk het jubelend hem tegen, uit drie verheugde monden, op de tonen der muziek. En vader, verrast, en zichtbaar getroffen, door het onverwachte er van, bleef glimlachend staan, tot de zegenwensch uitgezongen was.

Toen stormden zijn jongens op hem los, met een luidruchtig: „Pa, ik feliciteer u!” *Moeders* wenschen waren hem bij het ontwaken al geworden; en wat *hun* korte gelukwensch inhield, — och, dat moest Pa maar begrijpen uit de stevige omhelzing, die er mee gepaard